

„Jezus Chrystus moim Panem i Królem” w duchowości i duszpasterstwie. Refleksje na kanwie Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Ks. prof. dr hab. Marek Chmielewski

Św. Paweł Apostoł w Liście do Rzymian uczy, że warunkiem zbawienia jest wyznanie, iż „Jezus jest Panem”, którego „Bóg wskrzesił z martwych” (Rz 10,9). „Żyjemy bowiem dla Pana” i „umieramy dla Pana. I w życiu więc, i w śmierci należymy do Pana” (Rz 14,8). Z tej racji Apostoł Narodów w innym miejscu wyraża pragnienie, „aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest Panem – ku chwale Boga Ojca” (Flp 2,11).

Deklaracja przyjęcia Jezusa Chrystusa jako osobistego Pana i Króla, tak charakterystyczna dla różnego rodzaju wspólnot i ruchów odnowy duchowej, wpisuje się w samą podstawę chrześcijańskiej egzystencji i posłannictwa Kościoła. Jest bowiem konsekwencją odpowiedzialnego przyjęcia orędzia Zbawiciela, który od samego początku swego posłannictwa głosił rychłe nadejście królestwa Bożego (por. Mt 3,2; 4,17; 10,7; Mk 1,15; Łk 10,11) i ukazywał je za pomocą różnych obrazów oraz przypowieści (por. np. Mt 13,24-33.44-53; 18,23; 20,1; 22,2; Łk 13,20). W kulminacyjnym zaś momencie przed Piłatem i na krzyżu uroczyście potwierdził, że jest Panem i Królem (por. Mt 27,11; Mk 15,2; Łk 23,3)¹.

Założony przez Niego Kościół święty pozostaje w służbie królestwa Bożego, gdyż Jezus Chrystus „króluje przez Kościół” (KKK 680). Jak uczy Katechizm Kościoła katolickiego, choć „na końcu świata królestwo Boże osiągnie swoją pełnię” (nr 1042), to „jest już obecne. Przybliżyło się w Sło-

---

¹ Zob. E. Jezierska, *Królestwo Boże w ewangeliach synoptycznych i w listach Pawłowych*, w: *Królestwo Boże. Dar i nadzieja*, red. K. Mielcarek, Lublin 2009, s. 71-80.

wie Wcielonym, jest głoszone w całej Ewangelii, przyszło w Śmierci i Zmartwychwstaniu Chrystusa. Od Ostatniej Wieczerzy królestwo Boże przychodzi w Eucharystii: jest pośród nas” (KKK 2816).

O duchowo-zbawczym i zarazem społecznym znaczeniu głoszenia oraz szerzenia królestwa Bożego w świecie współczesnym, a przede wszystkim o królewskiej godności Jezusa Chrystusa, uczył Pius XI w encyklice *Quas primas* (11 XII 1925), mocą której ustanowił święto Chrystusa Króla. Po Soborze Watykańskim II w 1969 r. zostało ono przemianowane na uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata i przeniesione z ostatniej niedzieli października na ostatnią niedzielę roku liturgicznego. Powołując się na liczne i mocne przesłanki biblijne, Pius XI usilnie postulował, aby „rozszerzać jak najbardziej znajomość królewskiej godności naszego Zbawiciela” (nr 21), gdyż niesie to z sobą zbawienie i pokój (por. nr 20).

O przyjęciu Jezusa Chrystusa za Pana i Króla jako naturalnej konsekwencji bycia chrześcijaninem oraz o powinności szerzenia królestwa Bożego nauczali na różne sposoby także ostatni papieże: św. Jan Paweł II, Benedykt XVI i Franciszek. Ten ostatni w homilii na zakończenie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia (20 XI 2016) powiedział: „Byłoby to jednak za mało, gdybyśmy wierzyli, że Jezus jest Królem wszechświata i centrum historii, nie czyniąc Go Panem naszego życia”.

Skoro – jak czytamy w soborowym dekrecie o apostołstwie świeckich *Apostolicam actuositatem* – „Kościół powstał do życia w tym celu, by szerząc królestwo Chrystusowe po całej ziemi ku chwale Ojca, uczynić wszystkich ludzi uczestnikami zbawczego odkupienia i by przez nich skierować cały świat rzeczywiście do Chrystusa” (nr 2), to uczestniczenie we wspólnocie Kościoła, które jest przedmiotem refleksji w ramach tegorocznego programu duszpasterskiego, oznacza czynne włączenie się w sprawę Chrystusowego królestwa. Temu celowi zaś służy Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana.

I. Geneza Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Istotna dla życia chrześcijańskiego prawda o Chrystusie Królu i Panu oraz Jego królowaniu została przypominana w prywatnych objawieniach służebnicy Bożej Rozalii Celak († 1944). Stały się one inspiracją dla nowego

nurtu duchowości katolickiej w Polsce a także ważnym postulatem dla współczesnego duszpasterstwa².

Rozalia Celak od chwili swego zamieszkania w Krakowie w 1924 r., gdzie podjęła pracę pielęgniarki w szpitalu Świętego Łazarza, pozostawała pod duchową opieką krakowskich jezuitów, którzy w okresie międzywojennym szerzyli kult Najświętszego Serca Pana Jezusa. Już w dzieciństwie doświadczała wizji Pana Jezusa i nadprzyrodzonych z Nim komunikacji, jednak ich nasilenie miało miejsce w okresie od jesieni 1937 r. praktycznie do jej śmierci, która nastąpiła 13 września 1944 r. Spisywała je na polecenie swoich kierowników duchowych. Całość notatek duchowych obejmuje 1086 stron rękopisu³.

Ich zasadniczym motywem jest żądanie Pana Jezusa czci (często określanej tradycyjnym mianem intronizacji) dla Jego Boskiego Serca, przez które chce On królować w polskim narodzie. Za streszczające całość przesłania, jakie otrzymała służebnica Boża, można uznać następujące zdania, które zapisała pod datą 4 lipca 1938 r.: „Ostoją się tylko te państwa, w których będzie Chrystus królował. Jeżeli chcecie ratować świat trzeba przeprowadzić intronizację Najświętszego Serca Jezusowego we wszystkich państwach i narodach na całym świecie. Tu i jedynie tu jest ratunek. Które państwa i narody jej nie przyjmą i nie poddadzą się pod panowanie słodkiej miłości Jezusowej zginą bezpowrotnie z powierzchni ziemi i już nigdy nie powstaną. (...) Polska nie zginie, o ile przyjmie Chrystusa za Króla w całym tego słowa znaczeniu, jeżeli się podporządkuje pod prawo Boże, pod prawo Jego miłości. (...) tylko te państwa nie zginą, które będą oddane Jezusowemu Sercu przez intronizację, które Go uznają swym Królem i Panem”⁴.

Warto nadmienić, że nigdzie w pismach służebnicy Bożej nie występuje wprost określenie Jezusa Chrystusa jako Króla Polski, często natomiast jest mowa o Jego królowaniu w polskim narodzie.

W 1996 r. z inicjatywy Fundacji Serca Jezusa i Stowarzyszenia „Róża” Przyjaciół Rozalii Celakówny, założonych przez ks. Tadeusza Kiersztyna

² Zob. J. Królikowski, *Królestwo Boże inspiracją dla duchowości*, w: *Tajemnica Najświętszego Serca Jezusa: symposium z okazji 50-lecia ogłoszenia przez Piusa XII encykliki „Haurietis aquas”*, Wadowice, 17–19 IX 2006 r., red. A. Gąsior, J. Królikowski, P. Łabuda, Tarnów 2007, s. 132–145.

³ Zostały one wydane w dwóch zbiorach: R. Celakówna, *Wyznania z przeżyć wewnętrznych*, Kraków 2007; R. Celakówna, *Pisma*, Kraków 2008.

⁴ R. Celakówna, *Wyznania z przeżyć wewnętrznych*, s. 88.

(† 2012), mających swą siedzibę w podkrakowskich Szczyglicach, otwarto proces beatyfikacyjny Rozalii Celak, którego zwieńczeniem jest dekret o heroicznosci jej cnót, podpisany przez papieża Franciszka 9 kwietnia 2022 r. Równolegle do procesu beatyfikacyjnego, ks. Kiersztyn aktywnie działał na rzecz popularyzacji postaci i orędzia Rozalii Celak, bardzo mocno akcentując potrzebę intronizacji Serca Jezusa oraz – wskutek nadinterpretacji – ideę Chrystusa jako Króla Polski⁵.

Popularyzacja postaci służebnicy Bożej w latach dziewięćdziesiątych XX w. zaowocowała powstaniem różnych środowisk, grup, ruchów, jak również zaangażowaniem niektórych ruchów społecznych czy partii politycznych⁶, żywo zainteresowanych moralno-duchowym odrodzeniem Polski pod sztandarem Jezusa Chrystusa Króla Polski przez analogiczne do kultu Serca Jezusa akty intronizacji. Ugrupowania te były dość aktywne przede wszystkim w Krakowie i okolicach, a także w Warszawie, a później również wśród Polonii amerykańskiej, głównie w Chicago. Z ich inicjatywy podejmowano pewne działania na rzecz zatwierdzenia tytułu „Chrystusa Króla Polski” przez Parlament RP⁷. Ponadto organizowano wielotysięczne manifestacje uliczne w dużych ośrodkach miejskich, jak: Warszawa, Kraków, Wrocław, Gdańsk, Lublin, zwane Marszami dla Jezusa Króla Polski, akty uroczystej intronizacji na terenie całego kraju niekiedy połączone z odsłonięciem pomników Chrystusa Króla i inne inicjatywy modlitewne.

W ideę intronizacji Chrystusa Króla Polski bardzo aktywnie włączył się suspendowany ks. Piotr Natanek z Grzechyni, stając się niejako jej „twarzą”. Jego „Rycerstwo Chrystusa Króla”, bezprawnie przejęte od założyciela – Adama Kędzierskiego z Ustronia i przyobleczone w charakterystyczne czerwone płaszcze z wizerunkiem Chrystusa w koronie z polskimi emblematami, stało się jednym z najbardziej rozpoznawalnych znaków tego dzieła do tego stopnia, że jakiegokolwiek inicjatywy w tym zakresie są na ogół

⁵ Zob. T. Kiersztyn, *Ostatnia walka*, Kraków 2003.

⁶ Są to m.in.: Ruch Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska” założony przez prof. Andrzeja Flagę w 2002 r. w Krakowie, Rycerstwo Jezusa Chrystusa Króla założone przez Adama Kędzierskiego z Ustronia w 2010 r., Stowarzyszenie Ruch Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla Polski założone przez Henryka Glinkowskiego († 2022) w 2011 r. w Warszawie i inne.

⁷ Zob. *Oświadczenie poselskie w sprawie intronizacji Chrystusa Króla wygłoszone w Sejmie w dniu 24.05.2006 r.*, „Samorządna Polska” 15 (2018), s. 20–22.

jednoznacznie kojarzone z osobą ks. Natanka i ludzi z nim związanych. Tym samym wzbudzają nieufność wielu duszpasterzy w całym kraju⁸.

Liderzy wspomnianych ruchów intronizacyjnych już w pierwszych latach XXI w. parokrotnie zwracali się do różnych pasterzy Kościoła w Polsce, niekiedy w sposób dość pretensjonalny, w celu uzyskania aprobaty dla szerzonej przez siebie idei. Wobec nacisków z ich strony w 2013 r., staraniem biskupa opolskiego Andrzeja Czai, ówczesnego przewodniczącego Komisji Nauki Wiary KEP, utworzono Zespół do spraw Intronizacji, w skład którego weszło kilkunastu biskupów, kilku księży-teologów (m.in. piszący te słowa) i liczne grono świeckich przedstawicieli wspomnianych środowisk – oczywiście z wykluczeniem ks. Natanka i jego otoczenia. Regularne, średnio co kwartał zwoływane spotkania tego zespołu, zwykle odbywające się na Jasnej Górze, choć czasem miały burzliwy przebieg, to jednak pozwoliły skorygować wiele błędnych poglądów odnośnie do osoby Chrystusa Króla i koncepcji królestwa Bożego, a następnie zjednoczyć mocno różniące się między sobą frakcje głosicieli prywatnych objawień Rozalii Celakówny. W ramach prac tego zespołu, w ścisłym porozumieniu z Konferencją Episkopatu Polski, wiosną 2016 r. udało się opracować wyczekiwany przez te środowiska Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, zwany roboczo akt intronizacyjnym⁹, oraz odpowiednią do niego interpretację teologiczną.

Jak powszechnie wiadomo, Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana został uroczystie proklamowany przez abp. Stanisława Gądeckiego, przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, w wigilię uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata – 19 listopada 2016 r. w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach na zakończenie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia i Jubileuszu 1050-lecia Chrztu

---

⁸ Na Uniwersytecie Warszawskim (Wydział Polonistyki, kierunek kulturoznawstwo) powstało interesujące studium Idy Ciesielskiej pt. *Renovatio Christi. Intronizacja Chrystusa na Króla Polski według ks. Piotra Natanka* (Warszawa 2014).

⁹ Problematyczne jest pojęcie „intronizacji” w odniesieniu do osoby Chrystusa. Ściśle biorąc, oznacza ona bowiem wprowadzenie kogoś na tron, a więc nadanie mu władzy. Tymczasem Chrystus jest Królem nie z ludzkiego nadania, lecz z samej swej Boskiej natury. O intronizacji można zatem mówić co najwyżej w sensie przenośnym i subiektywnym, mając na myśli poddanie się pod Jego królewską władzę. Uczynienie swego serca niejako tronem dla Niego jest obrazem przyjęcia Go za swego Pana i Króla. Pojęcie to upowszechniło się w XIX w. w związku z kultem Najświętszego Serca Jezusa – zob. J. Królikowski, *Intronizacja Najświętszego Serca Jezusa i jej znaczenie teologiczne*, „Sympozjum” 24 (2020), nr 1 (38), s. 11–27.

Polski. Ta zbieżność miejsca i czasu nie była przypadkowa, lecz wyrażała ścisły związek treści Jubileuszowego Aktu z tym, co wynika z przyjęcia chrztu świętego przez polski naród przed ponad 1050 laty.

Oprócz kard. S. Dziwisza, gospodarza miejsca, w tym wydarzeniu wzięło udział około 50 biskupów, około 1000 kapłanów i około 150–200 tys. wiernych. Obecny był Prezydent RP Andrzej Duda i przedstawiciele Parlamentu oraz rządu¹⁰.

II. Realizacja Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

W celu upowszechniania i wdrażania w zwyczajne duszpasterstwo Jubileuszowego Aktu, świeccy członkowie dotychczasowego Zespołu do spraw Ruchów Intronizacyjnych pod opieką bp. Stanisława Jamrozka z Przemysła, delegata KEP do spraw Ruchów Intronizacyjnych, niebawem powołała nieformalną strukturę pod nazwą Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla (ODJChK) z siedzibą w Szczyglicach.

Organizacja ta, angażując liderów i członków wspomnianych ruchów intronizacyjnych, którzy uznają wspomniany Jubileuszowy Akt za spełnioną intronizację według objawień Rozalii Celak, podjęła szereg godnych uznania inicjatyw. Między innymi corocznie na krakowskich Łagiewnikach w kolejną rocznicę proklamacji Jubileuszowego Aktu organizowane są upamiętniające go obchody z udziałów biskupów, połączone z sympozjami naukowymi, z których publikowane są bogato ilustrowane materiały formacyjne¹¹. Od września 2020 r. wydawany jest biuletyn ODIJChK pt. „Króluj nam, Chryste!”. W dniach 4–7 listopada 2021 r. w Warszawie zwołano Ogólnopolski Kongres Chrystusa Króla, na zakończenie którego

¹⁰ Pełną dokumentację tego wydarzenia wraz z komentarzem teologicznym zawiera bogato ilustrowana publikacja: M. Pabis, W. Jaroń, P. Radzyński, *Król i Pan. Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Wydanie pamiątkowe*, Kraków 2016.

¹¹ Zob.: *Trzeba, aby Chrystus królował. Ogólnopolskie obchody rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, Kraków-Łagiewniki 17–19 XI 2017 r.*, red. M. Chmielewski, J. Kobienia, A. Flaga, Kraków 2018; *Niepodległa Polska królestwem Chrystusa. Ogólnopolskie obchody drugiej rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, Kraków-Łagiewniki 17–18 XI 2018 r.*, red. M. Chmielewski, A. Flaga, Kraków 2019; *Króluj nam, Chryste! Ogólnopolskie obchody trzeciej rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, Kraków-Łagiewniki 23–24 XI 2019 r.*, red. M. Chmielewski, A. Flaga, Kraków 2020.

odbył się wielotysięczny Orszak Chrystusa Króla przez centrum stolicy¹². Kongres poprzedzony był dziesięciodniowymi ogólnopolskimi rekolekcjami, które prowadzili wybrani biskupi polscy w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie w dniach 15–24 października 2021 r.¹³ Ponadto dzięki finansowemu zaangażowaniu prywatnych osób (Adama Kędzierskiego i prof. Andrzeja Flagi) publikowane są i przez kurie diecezjalne co roku rozsyłane *gratis* do wszystkich parafii oraz klasztorów w Polsce liczne materiały formacyjne i pomoce duszpasterskie¹⁴. Zgłoszono również pomysł wybudowania w sąsiedztwie sanktuarium Bożego Miłosierdzia i sanktuarium św. Jana Pawła II kilkudziesięciometrowego monumentu Chrystusa Króla. W piątą rocznicę Aktu w Ustroniu-Zawodziu przy kościele pw. Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata odsłonięto i poświęcono siedem kamiennych tablic z tekstem Aktu¹⁵. Nad wszystkimi tymi działaniami czuwa bp Stanisław Jamrozek – delegat KEP do spraw Ruchów Intronizacyjnych.

Patrząc z perspektywy ośmiu lat, prace Zespołu do spraw Ruchów Intronizacyjnych, a obecnie Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla, można ocenić jako wzorcowe współdziałanie laikatu i pasterzy Kościoła w Polsce, a poniekąd jako postulowany przez papieża Franciszka model synodalności Kościoła¹⁶. Przyniosło ono wiele owoców, wśród których najważniejszym jest wspomniany Jubileuszowy Akt, który powinien stać się w pewnym sensie wyznacznikiem pracy duszpasterskiej Kościoła w Polsce i środkiem moralno-duchowego odrodzenia polskiego społeczeństwa.

Jednak od początku Jubileuszowy Akt wzbudzał kontrowersje. Podnoszono zarzut, że nie w pełni odpowiada on żądaniom Pana Jezusa z objawień Rozalii Celakówny, m.in. dlatego, że unika nazywania Pana Jezusa

---

¹² Dokumentacja kongresu w: *Ogólnopolski Kongres Jezusa Chrystusa Króla. „W diecezjach i parafiach «Króluj nam, Chryste!» realizacja Jubileuszowego Aktu Intronizacyjnego»*, Warszawa, 4–7 listopada 2021, red. A. Flaga, M. Chmielewski, Kraków 2022.

¹³ Treść nauk głoszonych przez biskupów zawiera nr 5 biuletynu ODIJChK „Króluj nam, Chryste!”

¹⁴ Są to np. *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla*, opr. M. Chmielewski, Ustroń 2018³; *Przyjdź królestwo Twoje. Nowenna przed uroczystością Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Materiały duszpasterskie*, opr. M. Chmielewski, Cieszyn 2020.

¹⁵ Zob. dokumentację tego wydarzenia w nr. 4 biuletynu ODIJChK „Króluj nam, Chryste!”

¹⁶ Zob. M. Chmielewski, *Dzieło „intronizacji Chrystusa Króla” w Polsce jako przykład kompletności charyzmatów w Kościele*, „Roczniki Teologiczne” 65 (2018), z. 5, s. 93–105.

„Królem Polski”¹⁷. Zapewne wskutek niezrozumienia idei tego Aktu niektórzy biskupi i wielu księży wciąż odnosi się do niego z rezerwą, słusznie bojąc się upolitycznienia oraz instrumentalizacji na wskroś duchowych treści tego Aktu.

W takim bowiem jednostronnym duchu, a niekiedy wynaturzonym, swą działalność prowadzi m.in. Grzegorz Wróblewski, przedstawiający się jako prorok lub mistyk z Leszna, który na internetowym portalu „W posłudze Bożej...” prezentuje rzekome objawienia, jakie otrzymuje bezpośrednio od Osób Przenajświętszej Trójcy. Mówi o sobie, że został dwukrotnie namaszczony przez Boga Ojca. Według jego objawień prawidłową i pełną intronizacją Chrystusa na Króla Polski była ta, która miała miejsce w sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Świebodzinie 31 października 2020 r.¹⁸ Jej zaś dopełnieniem mają być urządzone we wszystkich parafiach w Polsce „procesje dziękczynno-uwielbieniowe dla Pana Jezusa Chrystusa Króla Polski” w specjalnych koszulkach z wizerunkiem Chrystusa Króla Polski. Według jego nauczania te właśnie procesje, których powinno być co najmniej sto, staną się źródłem szczególnych łask dla naszego kraju, uchronią go od kataklizmów i staną się jedyną szansą ocalenia w obliczu sprzeniewierzenia się Kościoła swojej misji, a zwłaszcza niewierności biskupów oraz księży¹⁹.

Innym propagatorem idei Chrystusa Króla Polski jest Sławomir Andrzej Zakrzewski, lider Ruchu Suwerenność Narodu Polskiego, znany z krytycznych wypowiedzi na temat władz politycznych i kościelnych. Jest on inicjatorem „Narodowej pielgrzymki ku czci Jezusa Chrystusa Króla Polski granicami państwa polskiego”, która rozpoczęła się 29 maja 2021 r. na Jasnej Górze, a zakończyła się latem 2022 r. w Chojnie Królewskiej (archidiecezja szczecińsko-kamieńska). Polegała ona na wędrowaniu kilku osób z kopią obrazu Chrystusa Króla na wózku ogrodowym, ciągniętym

---

¹⁷ Jednym z zarzutów było to, że Akt ten wypowiedział arcybiskup, a nie Prezydent RP, a ponadto nie wszyscy polscy biskupi wzięli udział w uroczystości. Krytyczne stanowisko odnośnie do tego wydarzenia wyrażali niektórzy autorzy, np.: M. Krajski, *Spisek przeciwko Intronizacji*, Warszawa 2017; J. Mazur, *Polacy oddali pokłon Królowi. O Jubileuszowym Akcie Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Szkic religijno-społeczny*, Częstochowa 2017.

¹⁸ Według Grzegorza Wróblewskiego pierwszym etapem tej intronizacji była wolna elekcja Chrystusa na Króla Polski, która ponoć odbyła się na krakowskich Błoniach 24 listopada 2019 r., następnie 20 lutego 2020 r. Bóg Ojciec w niebie dokonał Jego intronizacji na Króla Polski, co widzieli tylko mistycy, zwłaszcza sam G. Wróblewski. Natomiast ziemską intronizacją dokonała się kilka miesięcy później w Świebodzinie.

¹⁹ Zob. <https://jezuschrystus-krolpolski.pl/> (dostęp: 8 V 2023).

wzdłuż polskiej granicy. Obraz ten Polonia amerykańska ofiarowała dla Jasnej Góry. Po kilku latach paulini przekazali go dla Sanktuarium Najświętszego Serca Pana Jezusa i Chrystusa Króla w Chojnie Królewskiej. Pielgrzymka była relacjonowana na bieżąco na kanale YouTube, na portalu „Apokalipsa Chrystusa Króla” oraz przez różne lokalne media, ponieważ swą oryginalną formą wzbudzała sensację.

Podobnych inicjatyw i działań na rzecz intronizacji Chrystusa na Króla Polski jest więcej. Nic zatem dziwnego, że wielu duszpasterzy krytycznie odnosi się do dzieła zapoczątkowanego Jubileuszowym Aktem, upatrując w nim kolejnego ruchu o wątpliwych podstawach teologicznych, który jakoby usiłuje dyktować czy narzucać nowe formy pobożności i sposoby duszpasterstwa, a do tego miesza porządek duchowy z politycznym.

Tymczasem uważnie wczytując się zarówno w treść samego Jubileuszowego Aktu, jak i dołączonego do niego komentarza zaaprobowanego przez KEP, odkrywamy, że nie chodzi tu o nowy co do formy i treści ruch czy kult oparty na prywatnych objawieniach Rozalii Celak, ani też o monarchizację i zawłaszczanie władzy cywilnej, lecz o odnowioną wizję drogi duchowej opartej na potrzebie osobistej i społecznej przemiany, podejmowaną z nowym zapałem i gorliwością. Mówimy zatem nie o Chrystusie Królu Polski, lecz o królowaniu Chrystusa Pana w polskim narodzie. Oznacza to ponowne zobowiązanie się do konsekwentnej realizacji chrześcijańskiego powołania, jakie wynika z faktu chrztu, zarówno w jego wymiarze indywidualnym, jak i społecznym zgodnie z zawołaniem św. Jana Pawła II w dniu inauguracji jego pontyfikatu: „Otwórzcie drzwi Chrystusowi! Nie lękajcie się!” Proklamacja Jubileuszowego Aktu była więc jak „uderzenie w dzwon”, które miało wstrząsnąć i obudzić sumienia, a zarazem uświadomić powagę oraz wielkość zobowiązania chrzcielnego. Jest to konieczne w obliczu nasilającego się w Polsce zjawiska, które św. Jan Paweł II w adhortacji *Ecclesia in Europa* trafnie określił jako „choroba horyzontalizmu” (nr 34). Polega ona na utracie wrażliwości na to, co nadprzyrodzone i Boże w życiu ludzkim, a przez to sprowadzenie ludzkiej egzystencji do wymiaru doczesnego. U podstaw tej „choroby” jest redukcjonizm antropologiczny – antropologia bez Boga, a nawet postawienie człowieka w miejsce Boga. Jak zauważa papież, towarzyszy temu „praktyczny agnostycyzm i obojętność religijna, wywołująca u wielu Europejczyków wrażenie, że żyją bez duchowego zaplecza” (nr 7). W rezultacie „wielu ludzi nie potrafi już łączyć ewangelicznego przesłania z codziennym doświadczeniem”, dlatego doznają oni licznych trudności w przeżywaniu osobistej

wiary we właściwym sobie kontekście społecznym i kulturowym. Wskutek tego coraz częściej jesteśmy świadkami, jak współcześni chrześcijanie przyjmują postawę wycofywania się i nie bronią swej tożsamości oraz godności, gdy tymczasem środowiska liberalne coraz agresywniej narzucają własne przekonania światopoglądowo-religijne. Jan Paweł II zaznacza, że dochodzi nawet do takich sytuacji, w których deklarowanie swego agnostycyzmu traktowane jest jako naturalny przejaw postępu i wyższej świadomości społecznej, natomiast „wiara wymaga uwierzytelnienia społecznego”, które i tak nie znajduje powszechnej akceptacji (por. nr 7)²⁰.

III. Duchowe i duszpasterskie implikacje Jubileuszowego Aktu

W tym, co wyrosło na bazie prywatnych objawień Rozalii Celak, a co zostało wyartykułowane w Jubileuszowym Akcie, można widzieć pewną analogię do kultu Bożego miłosierdzia według orędzia przekazanego św. Faustynie Kowalskiej. W obydwu przypadkach fundamentalne prawdy wiary katolickiej, mające głębokie osadzenie biblijne, patrystyczne oraz dogmatyczne, zostały przypomniane i odczytane we współczesnym kontekście. Należy zatem widzieć w tym namacalne i stale ożywiające Kościół działanie Ducha Świętego. Wszakże – jak wspomniano wyżej – misją Kościoła jest głosić prawdę o Chrystusie Panu i Królu oraz służyć sprawie królestwa Bożego, które już jest i stale nadchodzi (por. Mk 11,10).

W „Jubileuszowym Akcie – jak zauważa bp Andrzej Czaja – trzeba nam zatem zobaczyć wielkie wezwanie, impuls mobilizujący do podjęcia solidnej pracy nad sobą celem odbudowania i ożywienia osobistej więzi z Jezusem, która jest u podstaw Jego królowania w naszym życiu”²¹.

Natomiast w oficjalnym komentarzu do tego Aktu czytamy, że „przyjęcie panowania Jezusa Chrystusa ma być z założenia aktem wiary narodu. Celem tego aktu nie jest zapewnienie doczesnej władzy czy dostatku, ale poddanie osobistego, rodzinnego i narodowego życia Chrystusowi i życie według praw Bożych. Akt ten powinien wpłynąć na rzeczywistość

²⁰ Zob. M. Chmielewski, *Ufność w Boże miłosierdzie odpowiedzią na chorobę horyzontalizmu*, „Duchowość w Polsce” 16 (2014), s. 165–175.

²¹ A. Czaja, *Komunikat prasowy Zespołu ds. Ruchów Intronizacyjnych w sprawie Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, w: M. Pabis, W. Jaroń, P. Radzyński, *Król i Pan. Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, s. 49.

doczesną”²². Zatem – jak czytamy dalej – „Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana nie jest zwieńczeniem, lecz początkiem dzieła intronizacji Jezusa Chrystusa w Polsce i w narodzie polskim. Przed nami wielkie i ważne zadanie”²³.

Jubileuszowy Akt można zatem porównać do ślubów lwowskich króla Jana Kazimierza z 1 kwietnia 1656 r. lub Ślubów Jasnogórskich Prymasa Tysiąclecia z 26 sierpnia 1956 r. W jego formie i treści jest wyraźne nawiązanie do nich. Tamte śluby nie zostały wypełnione. Natomiast można mieć nadzieję, że zobowiązania niniejszego Aktu, publicznie wyrażone przez hierarchów, duchowieństwo, osoby konsekrowane i laikat z władzami państwowymi na czele, tym razem zostaną podjęte i będą realizowane w długiej perspektywie czasowej jako element zwyczajnego duszpasterstwa. Nie chodzi bowiem o jednorazową, spektakularną akcję, mającą przynieść natychmiastowy, magiczny skutek, ale o przemyślany, wyważony i realny program formacji duchowej o wyraźnej orientacji chrystologiczno-eklezyjalnej. Z pewnością zyska na tym także polska maryjność, która w praktyce duszpasterskiej – jak się wydaje – wciąż zbyt mocno tkwi w dziewiętnastowiecznej, romantycznej i zarazem maksymalistycznej mariologii²⁴. Tymczasem Sobór Watykański II przypomina w ósmym rozdziale Konstytucji dogmatycznej o Kościele, że Maryja jest obecna w tajemnicy Chrystusa i Kościoła (por. nr 52). Im bardziej więc w teologii, życiu duchowym i pobożności odkryjemy Chrystusa jako Króla, który żyje w swoim Kościele, tym lepiej zrozumiemy i docenimy macierzyńskie wstawiennictwo Maryi.

Jakie zatem należałoby podjąć praktyczne działania duszpasterskie, które pozwoliłyby wypełnić zobowiązania wynikające z Jubileuszowego Aktu?

1. Istotne w tym względzie i pierwszoplanowe będzie osobiste przyjęcie Chrystusa za swego Króla i Pana, które zaowocuje trwałą przemianą moralno-duchową każdego ochrzczonego. Temu zaś mają służyć różne działania duszpasterskie na wszystkich poziomach życia eklezyjalnego (parafialnym, dekanalnym, diecezjalnym, ogólnokrajowym). Wspomniano już, że nie chodzi o jakiś nowy ruch czy kult

²² *Komentarz do Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa za Króla i Pana*, w: *tamże*, s. 52.

²³ *Tamże*, s. 56.

²⁴ Zob. G. Bartosik, *Mariologia polska i kult maryjny wobec wyzwań współczesności*, w: *Maryjność w Kościele i mariologia w teologii* (Biblioteka Mariologiczna, 23), red. M. Chmielewski, K. Zadrozny, Częstochowa 2020, s. 83–102.

w Kościele, ale o wyraźniejsze chrystologiczno-eklezjalne ukierunkowanie duszpasterstwa przez częstsze eksponowanie kluczowego i zobowiązującego tytułu Chrystusa Króla i Pana.

2. Temu celowi mogłoby służyć m.in. bardziej doniosłe niż dotychczas obchodzenie uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata, np. poprzez dziewięciodniowe przygotowanie w ramach codziennych Eucharystii (nowenna) i ewentualnie ośmiodniowe (oktawa), aż do I niedzieli Adwentu, rozważanie prawd o Chrystusie Królu i królestwie Bożym, tym bardziej, że liturgia Słowa tych dni zawiera wiele odnośnych treści. Mogłoby to być zatem dobre wprowadzenie w owocne przeżywanie czasu Adwentu.
3. W dotychczasowej praktyce duszpastersko-liturgicznej, nawiązującej do encyklik: Piusa XI *Miserentissimus Redemptor* o wspólnym zadośćuczynieniu Najświętszemu Sercu Jezusowemu (8 V 1928) i Piusa XII *Haurietis aquas* o kulcie Najświętszego Serca Jezusa (15 V 1955), w uroczystość Chrystusa króla Wszechświata odmawia się akt poświęcenia Najświętszemu Sercu Jezusowemu. Zamiast tego należałoby ponawiać Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, jak to uczyniono we wszystkich polskich parafiach nazajutrz po jego proklamacji.
4. Osobną kwestią jest pilna potrzeba większego otwarcia biskupów i duszpasterzy na tzw. środowiska intronizacyjne, a więc otoczenie ich przede wszystkim sakramentalną i doktrynalną opieką z uwagą na realne niebezpieczeństwo wspomnianych tendencji monarchizujących oraz prób manipulacji tymi środowiskami przez różnych współczesnych pseudoproroków czy działaczy politycznych. W zasadzie ci wierni świeccy, nawet jeśli czasami wyrażają swój krytyczny stosunek do Kościoła hierarchicznego, to mają żywe pragnienie trwania we wspólnocie wiary.
5. W myśl treści zawartych w komentarzu do Jubileuszowego Aktu warto byłoby sprawą przyjęcia Jezusa Chrystusa za swego Króla i Pana zainteresować inne środowiska, jak chociażby: Akcję Katolicką, Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży, Ruch Światło-Życie, Odnowę w Duchu Świętym czy grupy ministranckie. Poniekąd zobowiązuje do tego praktykowane wśród nich pozdrowienie: „Króluj nam, Chryste!”, znane tylko w Polsce od czasu I Międzynarodowego Kongresu Chrystusa Króla, który odbył się w Poznaniu w dniach 25–29 czerwca 1937 r.

6. Należałoby zatem na nowo upowszechnić to wymowne i zarazem łatwe w użyciu pozdrowienie jako wyraz katolickiej tożsamości. Obserwujemy bowiem niepojące zjawisko niemal całkowitego zaniku, także w przestrzeni eklezjalnej, zwyczaju pozdrawiania się na sposób chrześcijański czy to tradycyjną formułą: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus”²⁵, czy słowami: „Szczęść Boże!”, przypomnianymi przez św. Jana Pawła II na Jasnej Górze 6 czerwca 1979 r. podczas pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny i w Katowicach 20 czerwca 1983 r. podczas drugiej pielgrzymki do Polski.

Kongres Chrystusa Króla, który odbył się w Warszawie w 2021 r., w końcowym przesłaniu, oprócz wymienionych wyżej postulatów, zwrócił się z apelem pod adresem sprawujących władzę państwową o kontynuowanie transformacji ustrojowej w Polsce zgodnie z Jubileuszowym Aktem Intronizacyjnym. W szczególności chodzi o:

- „Respektowanie zasad królestwa Bożego, które św. Jan Paweł II określił jako priorytety «cywilizacji miłości», a więc pierwszeństwo osoby przed rzeczą i zyskiem, nadrzędność etyki przed techniką, pierwszeństwo «być» przed «mieć» oraz miłosierdzia nad sprawiedliwością.
- Bezwzględna obronę fundamentalnej wartości, jaką jest życie ludzkie od poczęcia do naturalnej śmierci, szczególnie życie nienarodzonych.
- Stanowcze przeciwstawianie się wszelkim przejawom demoralizacji dzieci i młodzieży.
- Otoczenie opieką prawną małżeństwa rozumianego jako trwały związek mężczyzny i kobiety.
- Obronę i wspieranie rodziny oraz osób starszych”²⁶.

Nie będzie przesadą stwierdzenie, że treść uroczyste proklamowanego przez Kościół w Polsce Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana jest praktycznym wskazaniem dla wiernych, jak uczestniczyć we wspólnocie wiary nie tylko na sposób deklaracyjny, ale efektywny – owocujący realizacją powołania do świętości, z taką mocą przypomnianym

²⁵ Zob. M. Chmielewski, „*Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus*”. *Uwielbienie w pozdrowieniu*, w: *Homo orans*, t. 5: *Modlitwa uwielbienia*, red. J. Misiurek, J.M. Popławski, K. Burski, Lublin 2004, s. 175–185.

²⁶ *Ogólnopolski Kongres Jezusa Chrystusa Króla. „W diecezjach i parafiach «Króluj nam, Chryste!» realizacja Jubileuszowego Aktu Intronizacyjnego*”, s. 315.

przez św. Jana Pawła II w liście *Novo millennio ineunte* (nr 30–31) i papieża Franciszka w adhortacji apostołskiej *Gaudete et exsultate*.

* * *

Papież Pius XI, który jako abp Achilles Ratti w latach dwudziestych minionego stulecia był nuncjuszem w Polsce, z okazji wspomnianego I Międzynarodowego Kongresu Chrystusa Króla w Poznaniu wystosował list apostołski *Quas ante annos* (3 V 1937), w zakończeniu którego zawarł prorocze słowa: „(...) na tej polskiej ziemi kłaść będziecie podwaliny pod nowe opatrnościowe dzieła ku czci Chrystusa Króla”²⁷.

Uroczysta proklamacja Jubileuszowego Aktu, który wyrósł z żywej wiary i gorliwości wiernych świeckich, którzy – mówiąc słowami św. Jana Pawła II – mają świadomość nie tylko „bycia w Kościele”, ale doświadczenie „bycia Kościołem” (por. ChL 9), jest jedną z tych podwalin. Oby nie stała się ona jak „kamień odrzucony przez budujących” (Dz 4,11). Byłoby to smutne świadectwo polskiego duszpasterstwa, przypominające nieroztropnego ewangelicznego gospodarza, który rozpoczął budowę wieży, lecz nie zdołał jej dokończyć (por. Łk 14,28).

Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! W Roku Jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, oto my, Polacy, stajemy przed Tobą [wraz ze swymi władzami duchownymi i świeckimi], by uznać Twoje Panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą Ojczyznę i cały Naród.

Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie wygasłe prawa. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem Wszechświata, uznajemy Twe Panowanie nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie.

---

²⁷ Pius XI, *List apostołski „Quas ante annos” z okazji Międzynarodowego Kongresu w Poznaniu ku czci Chrystusa Króla* (3 V 1937), w: *Króluj nam, Chryste. Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla*, s. 337.

Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: **Krółuj nam, Chryste!**

- W naszych sercach – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W naszych rodzinach – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W naszych parafiach – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W naszych szkołach i uczelniach – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W środkach społecznej komunikacji – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W naszych miastach i wioskach – **Krółuj nam, Chryste!**
  - W całym Narodzie i Państwie Polskim – **Krółuj nam, Chryste!**
- Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci Panie Jezu Chryste:
- Za niezgłębioną Miłość Twojego Najświętszego Serca – **Chryste nasz Królu, dziękujemy!**
  - Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – **Chryste nasz Królu, dziękujemy!**
  - Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – **Chryste nasz Królu, dziękujemy!**
  - Za Twoje wielkie Miłosierdzie okazywane nam stale – **Chryste nasz Królu, dziękujemy!**
  - Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – **Chryste nasz Królu, dziękujemy!**

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego prawa:

- Przyrzekamy bronić Twej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę – **Chryste nasz Królu, przyrzekamy!**
- Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień – **Chryste nasz Królu, przyrzekamy!**
- Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci – **Chryste nasz Królu, przyrzekamy!**
- Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie – **Chryste nasz Królu, przyrzekamy!**

- Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw – **Chryste nasz Królu, przyrzekamy!**

Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawieramy Ci Państwo Polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z Prawami Twoimi.

Chryste Królu, z ufnością zawieramy Twemu Miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków Narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem.

W imię miłości bratniej zawieramy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu panowaniu.

Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego.

Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia.

W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych Patronów naszej Ojczyzny wszyscy się powierzamy.

Króluj nam, Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Twe Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Oto Polska w 1050. rocznicę swego Chrztu uroczyście uznała królowanie Jezusa Chrystusa.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.